

נינה פינטו-אבוקסיס

ד"ר נינה פינטו-אבוקסיס עבדה באוניברסיטה הפתוחה כמרכזת הוראה במחלקה לספרות, ללשון ולאמנויות ובמסלול תואר שני בלימודי תרבות, וכן עבדה במכון סלטי באוניברסיטת בר אילן.

היא נולדה ב־1971 באשקלון, למשפחה שמוצאה מהקהילה היהודית שבעיר טטואן, בירת מרוקו הספרדית. מילדותה דיברה את שפת החכתייה, הספרדית היהודית של צפון מרוקו.

היא למדה ספרות ולשון עברית באוניברסיטה העברית בירושלים, עבדה ברשת א של קול ישראל, וכן שימשה כתבת לענייני משטרה בעיתון "הארץ". ב־2008 השלימה את עבודת הדוקטורט שלה בנושא הומור של כינויים בקרב יהודי טטואן דוברי החכתייה, ולאחר מכן פרסמה את עבודתה בספר **הטווס, המגוהץ וחצי האישה** בהוצאת יד יצחק בן־צבי, עליו זכתה בפרס יצחק בן־צבי לחקר קהילות ישראל.

ב־2017 ראה אור ספר הפרוזה הראשון שלה, **סיפורים אינטימיים**, המורכב מסיפורים קצרים שבמרכזם מספרת־גיבורה בת דמותה. על ספר זה קיבלה את פרס ראש הממשלה לסופרים עבריים. הספר עובד לבמה בבימוי אמיר קריאף, והוצג בהצלחה ברחבי הארץ.

בשבוע הספר האחרון, בחודש יוני 2019, ראה אור ספרה השני **מחר אני הולכת**, שבו כתבה על התמודדותה, באומץ חסר פשרות, עם מחלת הסרטן.

לאחרונה עבדה ד"ר פינטו-אבוקסיס על ספר מחקר נוסף, **טיטואן - אתר של מגעים בין תרבויות**, הבוחן את היחסים שהתקיימו באזור בין היהודים לנוצרים ולמוסלמים. רשות המחקר של האוניברסיטה הפתוחה תמכה בספר, והוא יראה אור בקרוב.

נינה הייתה אהובה ודומיננטית מאוד במחלקה. מקצועית, בעלת רמה אקדמית גבוהה ומרצה מצוינת, שהקדישה תשומת לב רבה לסטודנטים.

נינה הייתה אדם עם יושרה יוצאת דופן, מלאת תשוקת חיים ועשייה, הומור ואירוניה מחויכת, שלא חדלו גם לנוכח ייסורי המחלה, והשפיעה על חברים ועמיתים נדיבות רבה, מאור פנים, רגישות ויופי.

נינה פינטו-אבוקסיס נפטרה בגיל 48, והותירה אחריה בעל ושני ילדים, אילי ונועה.

יהי זכרה ברוך.